

[Steen Folke.]

fremmest de selvstændige erhvervsdrivende, dem med de store fradragsmuligheder og dem med de store indkomster.

Vi er ikke uenige med fremskridtspartiet i, at vi har et afsindigt skattesystem. Vi vil også gerne være med til en begrænsning af antallet af skattesager, men det skulle så være gennem en ændring og forenkling af skattelovgivningen, bl. a. en drastisk reduktion af de forskellige muligheder for fradrag, som har gjort hele vort skattesystem så uoverskueligt og kompliceret. Men jeg er sikker på at, vi ikke kan blive enige med fremskridtspartiet om løsningerne, fordi fremskridtspartiet med sine forslag først og fremmest varetager de selvstændige erhvervsdrivendes og dem med de store indkomsters interesser, mens vi med vores forslag ønsker at gavne lønarbejderne.

På den anden side vil jeg godt understrege til sidst, at vi har ikke nogen illusioner om, at det kan lade sig gøre at indføre, hvad hr. Hagen Hagensen omtalte som en rimelig og retfærdig skatteligning i dette samfund. Jeg er sikker på, at når netop det omtales af en repræsentant for det konservative folkeparti, er det, hr. Hagen Hagensen har i tankerne, ikke udtryk for, hvad vi mener har med rimelighed og retfærdighed at gøre. Vi mener ikke, at skattesystemet kan indrettes, så det bliver rimeligt og retfærdigt. Det kan forbedres, de værste urimeligheder kan tages væk og sådan noget, man kan sætte ind over for spekulationer af forskellig art, hvis der er tilstrækkeligt pres på for at få det gennemført, men rimelighed og retfærdighed vil der aldrig blive tale om, så længe man ikke gør op med det økonomiske system, som er grundlaget for vores urimelige og uretfærdige skattesystem.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Lige siden engangsskattens dage, altså nu snart i en menneskealder, har alle været klar over, at vort skattemyndighedssystem var aldeles overbebyrdet, og man har hørt ved hundredvis af lejligheder det samme, som vi hører nu her i dag, beklagelser over det, det skal vi se at få gjort noget ved osv., men hvad bliver det til? Ikke noget som helst.

Og så kan hr. Gudme stå her på denne talerstol og undre sig over, at vi genoptager

dette forslag, der i hvert fald har den fordel fremfor alt, hvad alle de andre partier har sagt, nemlig at det anviser en konkret løsning på problemet. Det er handling, det er ikke bare snak og atter snak.

Hr. Gudme siger: hvorfor i alverden genoptager man dog sådan et forslag, efter at der nu er gået 16 måneder, hvor der ikke er sket noget som helst på området andet end skønne ordgyderier. Derfor er det, vi siger: lad os nu komme i gang med at forhandle, og så fremsætter vi forslaget igen, fordi vi efter vore overvejelser mener, at det er den rigtige løsning, vi har angivet. Men lad os da få det forhandlet igennem i udvalget på konkret plan, så vi med de fornødne ændringsforslag kan se at få det igennem. Det, vi har hørt her i dag, er de samme 8 modargumenter mod forslaget, som jeg mente vi havde fået jordet som døde og begravede sidste år, for de er simpelt hen uholdbare hvert og et af de 8 argumenter, hvoraf skatteministeren tegnede sig for langt de fleste.

Man siger, at det vil øge skatteuretfærdighederne. Ja men ved man da ikke, hvad det er, der foregår i ligningsmyndighederne? Man sidder i 1977 og finder ud af, at en mands private bilkørsel i 1971 nok har været 7.000 kr. i stedet for 4.000 kr., og det sidder man og spilder en skrækkelig bunke tid på. Hvem i alverden kan sige, om det ene eller det andet er det rigtige? Men man ved, at for hver gang der er én, der slæbes igennem systemet, er der 25 som lige så vel kunne have været bragt ind igennem vort håbløse pølsemaskinesystem. Der sker ikke noget afgørende brud på skatteretfærdigheden her i landet, fordi man gennemfører forslaget.

Så kommer skatteministeren med dette altid taknemlige argument: ja men hvorfor skal ham med 40.000 kr. behandles hårdere end ham med 39.900 kr.? Men det er jo simpelt hen nødvendigt, hvis vi skal bekæmpe dette lands misere, at vi giver klare og faste og skarpe grænser, og så må man affinde sig med den ting.

Den tredje ting, der siges fra skatteministerens side, er: ja men det er jo sådan en tilfældig frist den 8. november. Det er altså det, vi er kommet frem til må være det rigtige, at det bliver skæringsdagen for, at skattevæsenets personale skifter over fra at behandle det sidste indkomstårs sager og be-